

TOMÁŠ MESTEK

ŘÁD SVEĽA

POSLEDNÍ PALADIN

Tomáš Mestek

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

2

OBSAH

ŘÁD SVĚTLA	2
PODĚKOVÁNÍ	4
HNĚV	6
POUSTEVNÍK	18
ALDOR	35
MOCNÝ VÁLEČNÍK	44
ZAMLŽENÝ HROB	74
HLEDÁNÍ	85
ZLATÁ MINCE	122
VELKÉ SETKÁNÍ	138
FOLL	158
TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ	169
POCHODEŇ	193
CESTA TMOU	210
OCHRÁNCE	236
THARRE THAID	256
BOLEST	283
STEZKA	290
ODPOČINEK	299
ARRATA NETH	329
LETÍCÍ TRŮPYT	366
THARRGOROD	404
ROZSAH PŘÍBĚHŮ ŘÁDU SVĚTLA:	428
COPYRIGHT	429

Poděkování

Tuto knihu věnuji své přítelkyni Zdeňce ze srdce a z lásky jí děkuji, že mi pomohla mé dílo tak hezky upravit.

Moc děkuji za veškerou víru a podporu.

Chci poděkovat svému dobrému kamarádovi Vlád'ovi (MURINWOLF) za hezkou obálku na knížku.

Děkuji mamince Zdeňky za pomoc s korekcemi.

Proroctví Temnoty...

Až temnota udeří, oheň chaosu se rozhoří.
Až lidé hrůzou zakřičí, plameny války svět pohltí.
Až padne poslední paladin, Pán Temnoty se navrátí.

Proroctví Světla...

Dokud Poslední Paladin bude živ, Řád Světla bude žít!
Poslední paladin přinese naději.

HNĚV

1. Andilet...

Dirion běžel stále dál a dál. Běžel celou noc. Chvátal do kopců až na vrchol, aby viděl, zda se ještě neztratil. Několikrát slézal a vylézal mnoho skal. Prodíral se a prosekával křovinami, které byly stále hustší, a les se zdál být nekonečný a čím dál víc zapletený. Mnohokrát se ztratil a často hledal cestu a zase se ztratil. Les byl stále temnější. Ozývali se v něm děsiví tvorové a řvali netvoři, na které častokrát narazil, protože je dráždila přítomnost Hromového meče.

Neustále a neúnavně ho pronásledovali. Dirion jim sotva unikl vždy jen o vlásek. Tomu poslednímu se vyhnul tak, že přeplaval řeku - netvor se vody prozatím bál, ale pokud by našel brod, pak by měl Dirion problém.

V malých přestávkách se pouze příležitostně napil vody z řeky, ale hned běžel dál. Také si zapomněl s sebou vzít nějaké zásoby, protože v Silve-Darru, který léčil a mírnil utrpení, necítil hlad a to se mu nyní pořádně vymstilo. Po cestě vyhladověl, ale běžel až do vyčerpání.

Narazil na další zarostlou část Velkého lesa a tak musel skákat po stromech. Mnohokrát se potloukl, když málem spadl, jak byl unavený. Měl i problémy udržet se na větvi, protože se mu potily ruce. Ale kdykoliv nastala takto kritická chvíle, vždycky si vzpomněl na Angelu, sebral veškerou vůli a to mu dalo sílu. Vzpomínky a myšlenky na ni ho držely nad vodou i tehdy, kdy měl úplně beze sil podlehnout, spadnout a už se nezvednout, ale on přesto běžel dál.

Xeldara stále nepřestávala překvapovat síla, jakou v sobě Dirion jako obyčejný člověk měl. Nejvíc ho však udivilo, jak moc je silná jeho a Angely láska. Takové lásce se nevyrovná žádná síla a Dirion to svým úsilím dokazoval. Meč však začínal mít velkou starost a tak promluvil: „Dirione, zastav se! Musíš si odpočinout. Běžíš už celou noc a den! Musíš se najíst a napít. Potřebuješ se vyspat, jinak nevydržíš.“

Ale Dirion ho neposlouchal a běžel dál. Utřel si pot z očí, vyrazil do kopce a mumlal si pro sebe: „Musím... musím běžet dál... musím... musím pořád na jih. Pořád na jih.“

Xeldar zvýšil své úsilí: „Dirione! Ty blázne! Zastav se nebo ti pomůžu!“

Dirion však pokračoval a vyběhl kopec, a když se prodíral kapradím, z Hromové čepele mu pod nohy vyšlehl blesk. Zakopl o kámen, který se výbojem uvolnil. Začal se kutálet z kopce a cestou proletěl křovím a dalším kapradím, až se zastavil dole na malé mýtině. Přetočil se na záda a chytil se za hlavu. „Au! Co to bylo?“

„Výborně! Konečně jsi se zastavil!“ řekl spokojeně meč. „A vida, dokonce sis našel ideální místo na nocleh.“

Dirion se doplazil ke stromu a opřel se o kmen. Z černého pláště vytáhl zvláštní láhev, která vypadala jako ze stromové kůry a kterou mu na cestu dala Sonjia, a napil se vody. Na tomto místě však žádný odpočinek nenašel. Jakmile se mu v mysli objevila první myšlenka a vzpomínka na Angelu, zvedl se a řekl: „Musím jít dál! Musím dál!“

V tom mu Xeldar vyletěl z opasku sám od sebe, zajiskřil mu čepelí před očima a výhružně řekl: „Sedni! Koukej si sednout, Dirione! A odpočívej!“

Dirion se rozčlilil, rozhodil rukama, kopl do stromu, což by normálně neudělal, a řekl: „Nemůžu! Nemůžu odpočívat! Kdykoliv odpočívám, myslím na ni. Pořád myslím na Angelu čím dál víc! Pocit, že jsem bez ní, mě mučí!“ Vzlykl a znovu se posadil. „Jen když běžím

dál, jen když jsem na cestě za ní, mi dodává pocit klidu a naděje. Copak to nechápeš? Dává mi to sílu. Žene mě to dopředu, protože čím dřív budu v Bargerasu, tím dřív ji uvidím, tím dřív budu zase s ní! Ach bože... chtěl bych ji vidět hned!”

„Já vím. Víím, že bys chtěl. Však ji uvidíš. Neboj se! Vždyť jsme stále na cestě. Jdeme pro ni!”

„Ach... vždyť já ani nevím, co se s ní děje. Nevím, co s ní udělají a nebo chtějí udělat. Nevím, kolik mám času. Nevím nic!!“ zaburácel Dirion a bouchl rukou do země.

V tom něco strašlivého zařvalo nedaleko na kopci, odkud před chvílí Dirion spadl. Ten řev dobře znal, už ho jednou slyšel, a rychle se zvedl. „To je on. To je ten netvor! Našel nás!”

„Končím odpočinek! Vypadneme odsud!” vyhrkl meč.

Dirion sebral meč a prchal lesem se slovy: „Najednou! Kdo chtěl odpočívat.“ Běžel, jak to jen šlo, ale za sebou slyšel dusot něčeho velkého a strašlivé praskání, jak se netvor prodíral houštinami a drtil vše, co mu stálo v cestě. Zařval a ještě víc se rozběhl.

Dirion se nakonec zastavil a řekl: „Už mě nebaví utíkat! Prostě ho zabiju!!“

„Dirione! Koukej utíkat dál! Opovaž se teď zastavit!” zahřměl Xeldar.

„Proč? Zabiju ho! Nemá šanci!”

„Jak chceš...“

Stromy se prodralo něco černého, velkého a ostnatého. Mělo to tři rohy na každém rameni, tři na hlavě a čtyry větší na zádech - všechny byly zlověstně zahnuté. Nějaký zvláštní černý, temný Draichon - Trojrožec. Netvorovi žhnuly oči rudým ohněm a tělo měl bez srsti a černé jako popel. Černé zahnuté drápy se ve světle měsíce leskly jako břitvy.

Blížil se a kolem Diriona zavířil magický vítr, čepel zajiskřila. Napřáhl Hromový meč hrotem proti netvorovi, aby vyšlehl blesk, ale nic se nestalo. Dirion se nestačil divit moc dlouho a musel se rychle vyhnout černému pařátu. Udělal kotrmelec. Máchla po něm další velká černá pracka a jen těsně minula jeho nohy. Dirion ji kotoulem přeskočil, ale pak dostal zásah od druhého pařátu a rána ho odhodila stranou. Krvácel na ruce, protože ho netvor škrábl. Dirion si však vzpomněl na Angelu a rychle se vyšvihl na nohy. Když tlapa zaduněla do země, vyskočil na ni a odrazil se. Napřáhl se mečem a bleskovým švihem sekl netvora přes hrudník. Ten se začal zmítat v bolestech a máchal na všechny strany. Rána mu modře jiskřila a musela strašně pálit.

Dirion se zatím držel dál, ale pak využil šance a vyrazil s bojovým křikem vpřed. Vyhnul se řádění netvora a dostal se mu k nohám. Vší silou sekl a useknul mu levou nohu v kotníku. Když netvor padal, Dirion si stoupl pod jeho hlavu, zvedl meč hrotem vzhůru, zapíchnul ho netvorovi do krku a uskočil stranou. Pak s velkým úsilím meč vyrval ze stvůry. Padl únavou a čepel břinkla vedle něj.

Až po dlouhé chvíli, kdy se Dirion zvládl soustředit pouze na dýchání, se natáhl k meči a kleknul si. Prohlížel si meč a zeptal se ve své hlavě: „Co se stalo? Proč to nešlo?“

„Co nešlo? Já myslím, že jsi to zvládl skvěle.“

„O tom nemluvím," zavrtěl Dirion hlavou. „Chtěl jsem použít svou moc.“

„Však jsi ji použil a uspěl jsi. Sice s menším zraněním, ale přece.“

„Nemluvím o své moci, ale o tvé. Chtěl jsem použít tvou moc a nemohl jsem.“

„Nemohl jsi použít mou moc, protože jsem ti žádnou nedal. A taky nedám.“

„Cože? Jak to?“

„Takto!“ odsekl meč.

Dirion hekl bolestí a pohlédl na svou zraněnou ruku. „No tak, Xeldare, prosím! Co je to za hloupé vtipy! Dej mi svou moc, ať se mohu vyléčit, vždyť vykrvácím.“

„Tak hrozný to zas není.“

„Xeldare, co to do tebe vjelo?!" vyhrkl rázně Dirion. „Proč se zrovna teď ke mně obracíš zády?!"

„Já? A ty se ke mně můžeš obracet zády?!“

Dirion si to uvědomil a bylo mu ještě smutněji. „Ach tak, tak o tom mluvíš.“ Nevzdal se však a znovu řekl: „Xeldare, prosím. Půjč mi svou moc. Prosím.“

Xeldar chvíli přemýšlel. „Hm. Ne.“

„Prosím!“ hlesl smutně Dirion.

„Ne!“

„Proč ne?“ zeptal se žalostně.

„Proto!“ znovu odsekl meč.

Dirion se rozčlilil. „Zatraceně, co je to za blbou odpověď! Proč?!! Co jsem ti udělal?“

„Co? Co jsi mi udělal?!" Xeldar už zuřil taky. „Co si o sobě... co si o sobě vůbec myslíš?!! Nebo co si sakra myslíš o mně? Chceš vědět proč?!! Řeknu ti to! Zradil jsi mě, Dirione! Dal jsi mi své slovo a tys mě zradil! Zapomněl jsi na to, kdo jsi. Zapomněl jsi na své sliby, na své závazky a hlavně na svou odpovědnost! Byl ti dán dar! A tys ho zahodil! Doslova! Víš ty vůbec, co to pro mě bylo, když jsi mě hodil do toho vodopádu?! Já jsem živá bytost, Dirione! Já žiju! Já cítím! A když cítím bolest, tak trpím jako ty! Ale tys nemusel svou bolest prožívat na dně oceánu a nebo příležitostně v žaludku nějaké velryby, když se naše mysli rozpojily! Zatímco jsi dřepěl v Silve-Darru,

čarovný les tlumil a léčil tvé utrpení. Dodal ti útěchu, jakou jsem já neměl! Zatímco sis užíval blaha, já trpěl na dně oceánu a skoro mě to duševně zničilo. Takovou bolest jsem naposledy pocítil, když zemřel tvůj otec.“

Dirion vzlykl a klesl hlavou na kolena. „Odpusť! Odpusť mi, Xeldare! Mrzí mě to! Už se to nestane.“

Hromový meč mu ležel u hlavy. „To máš pravdu, že se to nestane. Já ti svou moc nedám. Nebudeš paladin, Dirione. Sám jsi se tak rozhodl! A nyní poneseš následky svého rozhodnutí.“

„Tak si trhni, Hromová čepeli!“ Dirion byl vzteky bez sebe, sebral meč a švihnul s ním o zem.

Xeldar se však od země jen odrazil a zase vzlétl do vzduchu. Začal zlostně poletovat kolem Dirionovy hlavy jako našťvaný sršeň a řval: „Ty jeden nadutý, neurvalý, rozmazlený, drzý a nevychovaný spratku!“

Dirion se meč snažil chytit, ale jako by chytal mouchu, a začínal být čím dál víc rozzuřený. Nedokázal v sobě ovládnout hněv, který cítil od chvíle, kdy Angela zmizela. Házel po létajícím Xeldarovi všechno možné a meč zahřměl: „Přestaň! Ovládej se! Nevztekej se!“ A když se vyhnul dalšímu předmětu, který minul jeho čepel, dodal: „Přestaň nebo se našťvu já!“

Dirion se trefil kamenem a meč sebou bříknul o strom a spadl na zem. Zase však vzlétl a vykřikl: „A teď jsem se vážně našťval!“

„Co uděláš? Sežehneš mě bleskem? Naplácáš mi?“

Xeldar se rozletěl k Dirionovi. „To je dobrý nápad!“

„Au! Au! Au!“ Třikrát ho Xeldar švihnul čepelí a bleskem přes zadek jako nevychované dítě. Pak Dirion spadl na zem a konečně se uklidnil.

„Vím, jaké to je, když někdo udělá chybu. Věř mi. Já to znám. Je v tobě velký hněv. Já ho mám v sobě taky, ale můj hněv by tě zabil, proto nemohu znovu spojit naše mysli. Je to trest, který jsem ti nikdy nepřál, ale nedal jsi mi na vybranou. Možná až se mnou probodneš pár démonů, tak se mi nálada vylepší,“ pronesl nakonec meč.

„Když nejsou naše mysli spojené, tak jak to, že se mnou mluvíš?“

„Mluvím, ale domluvil jsem. Jsi tvůrce vlastního osudu, ale i utrpení. Od této chvíle s tebou nemluvím, protože jsem na tebe naštvaný. Od této chvíle jsem pro tebe jenom pouhý meč a nic víc. Už s tebou nepromluví. Přesto ti potřebuju ukázat, jaký osud sis zvolil. Od této chvíle budou tvé sny nahrazeny vizemi, abych ti ukázal, jak bolestná cesta tě čeká. Je to důležité. Je neuvěřitelné, co dokáže Archonelova kniha ve spojení s mou mocí.“

„Cože?“ podivil se Dirion. „Ale to není tvá kniha.“

„Teď už ano. Vzal jsem si ji, abych měl na dně oceánu co číst. Brzy to začne. Buď připraven na nejhorší.“

Dirion vzdychl a měl najednou pocit, jako by se proti němu vše obrátilo a spiklo. Nikdy však ani jednou nelitoval všech svých rozhodnutí, která ho přivedla k Angele... nikdy.

Mezitím...

Černý netvor se strašnými pařáty a ohnivýma očima čmuchar kolem mýtiny. Něco ho velmi dráždilo. Zvláštní pach ho svědčil v nozdrách. Z lesa se ozýval děsivý a tajemný šepot: „Wrage Silve-Darr zí awartu... Hněv Silve-Darru se probudil.“ A pak se ozvalo: „Nues wrage dru iwbrinu agres... Náš hněv ti přinese smrt!“ Šepot sílil. „Era vordae dru. Follneteu nerhi angilieu... Varujeme tě. Uteč nebo zemřeš.“

Netvor neuposlechl a hrozivě zavrčel. V tom z lesa vyletěl šíp a zabodl se mu do nohy. Netvor zavyl, chytil se za nohu a podíval se vztekle tím směrem, odkud vylétla střela. Něco se mihlo mezi stromy. Než se však rozběhl, trefil ho další šíp z jiného směru do pravé ruky. Podíval se tam a pak ho trefil další šíp odjinud do boku a další do nohy. Znova se rozhlédl. Trefily ho dva šípy do nohy, jeden do ruky, jeden mu rozsekl temeno hlavy, když se mihnul kolem, a další tři se mu zabodly do mohutného těla.

Vůbec nevěděl, kam se má dívat dřív. Zpanikařil. Máchal prac-kami kolem sebe a dupal. Chtěl utéct, ale ze všech stran se na něho sneslo hejno střel. Spadl na zem se stovkou šípů v sobě.

Z lesa se ozval další šepot: „Tru bura nuesa... Pomsta bude naše.“

Stromy zavířila tajemná vichřice. Všude se mihnuly temné stíny a Silvedarrské bojovnice se prohaly lesem jako bouře. Skákaly po větvích a spěchaly dál a dál. Běžely zarostlou cestou, která postupně mizela v tmavých houštinách jako tichá vzpomínka na to, jakým kdysi tento les býval.

Mezi stromy u cesty požírala velká, chlupatá příšera nějaké ubohé zvíře. Zvedla hlavu, aby se podívala, co běží kolem. V tu chvíli ho do ní trefily tři přesně mířené střely a ona padla mrtvá vedle zvířete. Vystřelily na ni tři Silvedarrské bojovnice, které se hnaly lesem ve své skupině.

Další bestie je vycítila a snažila se je stopovat a pronásledovat. Ani to bojovnice nestrpěly. Dvě se oddělily od skupiny a obešly netvora zezadu. Když si jich všiml, bylo pozdě. Zastavil se a ony ze stromu skočily rovnou na jeho hlavu. Každá se chytila jednoho rohu, zhoupala se a pak současně zabodly své arzeonové šavle do jeho očí. Odrazily se od něj a saltem pozadu doskočily na zem. Bestie začala běsnit a mlátit všechno kolem sebe. Odhazovala kameny a vzteky porazila jeden strom.

Obě bojovnice stačily z jejich zraněných očí vytáhnout své šavle. Vysoká bojovnice s fialovými vlasy se rozběhla a sekla ji silně do nohy a rychle ustoupila. Když netvor zařval a kleknul si na jedno koleno, vyskočila a odrazila se od jeho nohy a zarazila mu šavli až po rukojeť přímo do srdce. Pevně se jí držela, dokud netvor nezařval naposledy a nespadl na záda. Pak uskočila zpátky.

Sonjia přistoupila k Natalyi, která řekla: „Měly jsme pravdu. Les se změnil ještě víc, než si samy dokážeme vůbec představit. Už to

není Velký les. Je to temný les a tak ho od této chvíle budeme i nazývat, neboť tu už není nic dobrého a nic dobrého tu ani nežije.“

„Souhlasím," přikývla Sonjia. „Taky to vidím, až mě to děsí a běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Musíme pokračovat dál ještě rychlejším tempem.“

Sonjia se podívala zpět a zeptala se: „A co Dirion? Začal za námi zaostávat. Někdo by se měl po něm podívat, zda je v pořádku.“

Natalya zasunula šavli za opasek. „Dobrá. Vezmi si svou skupinu a podívejte se po něm. My budeme pokračovat dál. A nezdržujte se dlouho. Pamatuj... setkáme se na místě, na kterém jsme se domluvili.“

„Warg awo winwrin!“

„Warg awo winwrin... Kupředu jako vichřice,“ opětovala Natalya.

A obě se rozběhly za svou skupinou. Sonjia vyhledala tu svojí a vydala se hledat Diriona.

POUSTEVNÍK

První vize...

Lod' s napnutými plachtami se opřela do divokých vln moře. Posádka měla na dohled Berethonův les, který postupně mýjeli. Kdysi to byl ještě neznámý kontinent, ale dnes už každý ve Feradoru věděl, že za tou zelenou plání, která je mezi Tmavými a Černorudými horami, začíná království Goriador.

Delvorinovi bílé vlasy vlály ve větru stejně jako jeho bílý plášť. A na stříbromodrém kyrysu mu zářil znak Řádu Světla. Poslední paladin se vydával na svou pouť. Opíral se o zábradlí lodě na přídi, když k němu přišel Gormus, kterého si zavolał. Gormus kdysi býval čarodějem, ale to už bylo dávno. Jeho moc se stala pouhou vzpomínkou na dávné a lepší časy. Nyní byl pouhým rádcem a písařem Delvorina, vládce království Ferador.

„Volal jsi mě, pane?“ otázal se Gormus.

„Ano. Je na čase, abych uskutečnil svůj plán. Nepluji totiž takovou dálku jenom kvůli Garizzonově korunovaci. Jsou jisté a důležité záležitosti, které musím vyřešit.“

Delvorin se podíval na Gormuse, který měl opálenou, holou hlavu se zlatou, orlí čelenkou. Měl obnaženou hrud', přes ramena mu

visel zlatohnědý plášť a v ruce držel zlatou hůl, která měla na vrcholu zlatého orla s roztaženými křídly.

„Přines mi ty věci z podpalubí,“ dodal vládce.

„Ano, pane,“ přikývl Gormus a po chvíli přinesl černý vak, ve kterém něco zacinkalo. „Tady to je, pane. Vše, jak jste požadoval.“

Mezitím Delvorin shodil bílý plášť a přehodil přes sebe starý, otrhaný a šedý. Jakmile si ho navlékl, zavířily kolem něho neznámé síly, zajiskřilo to a Delvorin se proměnil do podoby starého, skleslého, šedivého starce s četnými vráskami na obličeji. Tasil svůj Hromový meč Dramagil, ze kterého se nyní stala dřevěná hůl se zahnutou rukojetí. Pak si vzal černý vak, přehodil si ho přes záda a zeptal se: „Jak vypadám?“

„Jako... stařec.“

„Chtěl jsi říct 'blbec'. Nezapomeň, že jsem paladin, mě nemůžeš lhát,“ zasmál se Delvorin a Gormus se přidal. „Za necelé dva dny dorazíte do přístavu v Bargerasu, tam se setkáme.“

„A stihnete to?“ zeptal se Gormus.

„Budu muset.“ Vtom se kolem něho zajiskřilo a zmizel v zářivém, bílém záblesku.

Delvorin se přenesl až za Tmavé hory poblíž Mordremu a vyhnul se tak hranici, kterou střežil Targon a jeho hraničáři. Vydal se do Modremu.

U černé hradby, nedaleko brány, se něco dělo.

„Naval prachy!“ zakřičel zahalený muž a praštil staršího muže ve žluté košili a v hnědých kalhotách, který měl u pasu měšec. Právě o ten měšec muži v kápi šlo a své oběti ho sebral.

Čirou náhodou kolem jen tak procházel starý poustevník v šedém plášti a ničeho si nevšímal. Jen prošel, ale když černý muž chtěl udeřit znovu, zčistajasna ho zasáhl blesk a muž byl na místě mrtvý a kouřilo se z něj. Stařík chtěl zvednout svůj měšec, ale sebral ho poustevník, který tam najednou stál, a podal mu ho se slovy: „Tohle je asi tvoje. Co se stalo?“

„To vůbec nevím. Tys to neviděl?“ koktal stařík.

„Něco jsem zahlédl, když jsem šel kolem.“

„Toho muže zasáhl blesk z čistého nebe. Už jsem viděl hodně blesků při bouřce, ale tohle bylo divné. Co si o tom myslíš?“

Poustevník se zamyslel a řekl: „Já myslím, že ten blesk neměl rád muže, co si dovolují na starší.“

Oba se zasmáli a muž se zeptal: „Odkud jsi?“

„Zdaleka. Potřebuji koně. Nevíš o něčem?“